

Laura Llanelli. Llindar lleu
A cura de Rosa Lleó.
25.10.2025 — 01.02.2026

Amb una trajectòria marcada per l'exploració del so, Laura Llanelli (Granada, 1986) ha convertit l'escolta en matèria de treball artístic. El seu interès se centra en com les variacions sobre patrons i estructures estables poden alterar la nostra percepció del llenguatge i de la realitat. Guardonada amb diversos premis i amb una presència consolidada en festivals i institucions, Llanelli ha situat la seva pràctica artística en un punt de trobada entre les arts visuals i el so dins l'art contemporani català.

A La Panera presenta Llindar lleu, una exposició concebuda per ser escoltada, on el so apareix com a memòria, matèria i metàfora política. La mostra proposa una experiència d'escolta atenta, gairebé microscòpica, capaç de revelar allò imperceptible i d'obrir un espai de resistència davant la saturació del nostre temps.

Isabel Lázaro: En la teva trajectòria has explorat la relació entre so, llenguatge i arts visuals. Què et va portar a treballar en aquest terreny tan específic?

Laura Llanelli: Durant més de deu anys vaig estudiar música tenint el piano com a instrument principal. Sempre havia pensat que acabaria fent una carrera musical, però, alhora, la música em semblava un terreny massa estricte i tancat. Amb el tipus de formació clàssica que vaig rebre, no sentia que la meua creativitat hi tingués cabuda. Va ser quan vaig entrar a Belles Arts que em vaig adonar que podia treballar amb el so des d'una mirada molt més àmplia.

No havia de seguir cap norma i podia formular-me totes aquelles preguntes que m'interessaven al voltant de la música, sense necessitat de donar-hi respostes concretes. Va ser una experiència molt alliberadora.

El llenguatge va aparèixer una mica més tard, d'una manera molt orgànica. D'alguna manera, aquella estructura fixa que trobava en la música també la percebia en el llenguatge. Què fa que ens entenguem com ens entenem? En general, em pregunto per què les coses que donem per establertes són així i des de quan.

Llindar lleu es defineix com una exposició per ser escoltada. Què significa per a tu “habitar l’escolta”?

Aturar-se a escoltar, a prestar-hi atenció. No tenir el so només de fons, subordinat al que és visual, sinó dedicar-li més temps i presència. Tancar els ulls i gaudir de tots els sons que ens envolten, de la mateixa manera que ho fem quan anem a un concert. o sentim un disc Deixar que l’escolta ens evoqui i ens faci imaginar.

La tecnologia hi té un paper mínim. És una decisió conceptual?

Sí, totalment. En treballar amb so, sovint se’m qualifica d’“artista sonora”, un concepte que no m’agrada gaire perquè el trobo excloent i massa específic. L’exposició vol desafiar aquesta idea preconcebuda del treball amb so, sovint associada a la tecnologia i al multimèdia amb certa intenció de ser espectacular. A mi, en canvi, no m’interessa l’espectacularitat; em sembla molt més suggeridor allò subtil.

Tot i així, utilitzo la tecnologia i m’agrada fer-ho quan té una raó de ser i es converteix també en llenguatge. Alhora, m’agrada pensar que el llenguatge i la veu també poden ser tecnologies.

Quins referents o experiències han estat més determinants en la creació d’aquest projecte?

Com a experiència, ha estat molt interessant poder mirar el meu treball amb perspectiva i entendre les línies d’investigació que s’han anat traçant al llarg dels últims anys, potser d’una manera més intuïtiva fins ara. La mostra reuneix obres més antigues amb peces de nova producció. A nivell conceptual, ha estat determinant la decisió d’acotar-me a parlar del so des d’una dimensió no audible i suau; això m’ha permès ampliar i aprofundir aquest concepte de manera més conscient.

Pel que fa als referents directes, penso en Christian Marclay, Pauline Oliveros, Laurie Anderson o Alvin Lucier, pel que fa al so i l’escolta. També en artistes com Jenny Holzer o Barbara Kruger, per la seva manera de treballar el llenguatge visualment, i en els clàssics com Fluxus, que sempre han estat presents com a marc de llibertat i experimentació.

Què esperes que el públic experimenti en entrar a l’espai expositiu?

M’agradaria que el públic prengués consciència de la seva pròpia escolta i la redescobris. Que pogués fer l’exercici d’endinsar-se en la narrativa de la mostra — ja sigui en el conjunt o en peces concretes— i gaudir-ne perquè li ressona o li connecta amb certs aspectes personals. També m’interessa que pensi en com la ment és capaç d’imaginar un so sense necessitat d’escoltar-lo.

Crec que el resultat és una exposició bastant oberta, que es pot entendre en diferents capes: una primera, més immediata, que arriba a través del so o de la imatge; i d'altres, més profundes, que emergeixen amb l'atenció i la reflexió.

Com connecta Llindar lleu amb altres projectes anteriors de la teva carrera?

L'exposició, en si, inclou projectes antics i d'altres dels inicis de la meua trajectòria. *Gnossienne n1*, per exemple, és una peça que vaig fer per primera vegada el 2013, i *The kind of music you liked was a matter of life and death* són unes fotografies del 2017. *Palpitar Palpar* és del 2020... Mai abans havia connectat aquestes tres obres, i ara he entès la meua voluntat de parlar del so i de la música des d'altres perspectives, a través d'experiències i conceptes que els envolten. Llindar lleu és, així, una exposició que es connecta amb moltes etapes anteriors i que, alhora, m'ha permès crear noves peces a partir d'haver-les comprès d'una altra manera.

Quins reptes i oportunitats veus avui en les pràctiques artístiques visuals que treballen amb el so?

Un dels grans reptes són sempre els espais expositius. És molt difícil treballar amb so en aquests contextos, ja que no estan preparats per acollir diverses obres simultànies on el so tingui un paper rellevant. Sovint t'has d'inventar dispositius, utilitzar auriculars... El so reverbera molt i costa evitar que tot es barregi. Per això, en aquesta exposició, he jugat amb la idea que les tres obres amb so obert tinguin sentit conjuntament, generant un murmurí que forma part de l'experiència global. Quant a les oportunitats, diria que els artistes sovint les trobem precisament en els reptes i les dificultats, perquè ens obliguen a pensar solucions d'altres maneres —i això, al final, pot donar lloc a resultats més interessants.

Quins camins t'agradaria explorar en el futur proper?

M'agradaria continuar explorant com puc alludir al so sense necessitat d'emprar-lo directament, a través del llenguatge, de la memòria dels objectes i d'allò visual. També vull seguir desenvolupant una altra línia, potser menys present en aquesta exposició però molt present en altres obres que he fet o estic fent: la veu, en totes les seves variants, i la manera com les persones s'autoperceben a través d'ella. A més, continuo treballant en projectes més musicals i experimentals pensats per a l'àmbit del directe. Els processos sempre m'acaben portant a llocs que encara no conec.